

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXI. In quo vltimum orationis prosequitur gradum, eundemque absoluit. Refert quid anima in hoc gradu sentit, quando in se redit, vt in mundo viuat, & tractat quomodo anima illuminatur in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

nire solet. Hic vera acquiritur humilitas, nec amplius curat, vt bene de ipsa dicatur. Dominus horti est, qui fructus horti distribuit & non anima: hinc fit quod manu propria nihil attingere velit, & omne bonum quod habet in Deum dirigit: si quid loquitur est ad Dei gloriam, cum sciat quod nihil ex se ipsa habeat: facere nihil potest quin sciatur, quia illud videt etiam si nolit, circa transitoria & mundana ipsi claudere oculos potest, eosdemque tenere apertos, vt ipsa cognoscatur veritas.

CAP. XXI.

In quo vltimum orationis prosequitur gradum, eundemque absoluit. Refert quid anima in hoc gradu sentit, quando in se redit, vt in mundo viuat, & tractat quomodo anima illuminatur in cognoscendo huius mundi fallaciam, & est doctrina admodum singularis.

VT modo finem imponam subiungo, quod hic ipsius animæ consensus non amplius requiratur, cum suam voluntatem in manu Dei posuerit, cumque eum decipere non possit ex quo omnia sciat. Non ibi eo modo proceditur prout in hoc mundo simulatione & fraude pleno. Fælix est anima, quæ ita à Domino gubernatur, vt veritatem cognoscat, & intelligat. Fæliciores statum ipsi Reges desiderare nō possent, & melius in hoc facerent, quam si multa sibi do-

minia & regna compararent. In hoc statu non timet anima vitam neque honores propter Deū perdere. Quam excellens est illis hoc bonum, qui magis obligantur in procurando Dei honorem, quàm qui minus obligantur, posteaquam ipsimet sint illi Reges quos sequuntur. Hac ratione prouocati pro minimo fidei sanctæ augmento, & hæreticorum extirpatione mille perdere deberent regna, vt aliud quod est æternum acquirere possent. Et si per vnā solam aquā viuæ & cœlestis guttam quam anima gustat, nauseam sentit ex rebus mundanis, quid non fiet quando se totam in pelago huius aquæ cœlestis inueniet immersam? Quid si ô Domine tua Maiestas diuina me in tali constituisset gradu, vt hæc & similia exclamando referre possem? Sed quis mihi crederet? Ad minus mihi ipsi hoc satisfacerem. Parum vitam meam curarem, modò vnicam tantum veritatem ipsis persuadere possem; quid verò postea futurū esset nescio, cum nemo sibi de me fidere debeat cum sim illa, quæ sum, mihi nihilominus magni eueniūt impetus, hæc referendo illis, qui mihi mandant, qui me etiam consumunt. Sed cum plura non possim, ad te ô Domine confugio, & peto à te in omnibus remedium, qui optimè nouisti, quàm voluntariè priuarer gratijs quas mihi contulisti, remanendo tamen in eo statu, vt te non offendam, & similes gratias Regibus optarem, certo sciens, impossibile fore, vt illis consensum præberent in quibus modo consentiunt, & sic sum.

summum inde sequeretur bonum. Te igitur o Domine Deus deprecor, vt illis hanc concedas gratiam, vt id cognoscant; maximè illi qui singulariter ad hoc iunt constituti vt mundum gubernent, quorum cometæ & signa quando à te vocantur in cælo apparent, sicuti & in tua morte multa apparuerunt. Sua Reuerentia si quid hic est mali laceret, sed interim credat, quod hoc idem in eorum præsentia libentius dicerem, si possem & certa essem quod mihi crederent: eosdè (enim) Deo quàm maximè commendo, & desidero vt hoc illis proficit: illud tamen sine vitæ meæ periculo fieri non posset, qua tamen hac occasione priuari desidero, & quid hoc aliud esset, quam parum quid perdere, vt quam plurima lucrari possem? Maximè cum propter malorum hominum cæcitatem & iniquitatem, quæ ubique abundat vix viuere quis possit? Quando eo anima deuenit, non sunt solius animæ desideria illa, quæ ex amore Dei proueniunt, sed Deus illi vltèrius hanc tribuit virtutem, vt opere desideria adimplere possit: quia nihil sibi proponit nisi quod ad Dei gloriam spectat, verè sciens omnia nihil esse, quam quæ Deo placent, eius amori semper inhærerè cupit, cum omnia prætereant præter amare Deum, & dolet cum occasio sese non offerat, vt fructum faciat, licet & mei parui sint momenti, faxit Deus Opt. Max. vt suæ Maiestati satisfacere possim, cui multum debeo. Sunt quam plurimæ mulieres generosæ quæ multum operantur boni, vbi ego loquendo

tantum tempus transigo, tu quæso ô Domine in me perficias, quod desideratur: tibi enim inferuire cupio, licet non cum tanta libertate, quæ requiritur, cum in omnibus me deficere cognoscam, & ideo ubi animam meam ad bonum disposueris eandem, vt tua gratia confortare digneris humiliter precor & mihi modum quo tibi bene inferuire possim præscribas, cum tanta non debeam beneficia recipere sine aliqua satisfactione: constet illa quantum constare possit, ne manibus vacuis coram te compaream, cum labor premio correspondere debeat. In eo enim mea consistit vita nec non voluntas, tua namque sum: tibi omnia mea dedi, me itaque disponas conformiter secundum tuam & non meam voluntatem: video me parum posse, sed vnita tecum & in altiori constituta turri veritatem conspicio, & tu mecum manendo omnia potero, verumtamen si parum à me discesseris, ad primum reuertar statum, qui est ipsius inferni.

Quando anima est in tali raptu & redire cogitur, vt cum aliis conuersetur, & corpus gubernando tempus transigere, dormiendo scilicet & manducando, videtur planè defatigari: dum huius mundi miseriam animaduertit, vnde non sine ratione cum Apostolo exclamat, Cupio dissolui & esse cum Christo. Hic aliquando tantus sentitur impetus, vt videatur anima à corpore separari, & desiderando eiusmodi separationem, cum non obtineat, in hoc mundo incedit

dit quasi vendita esset & tradita. Hi sunt effectus ipsius raptus quādo est ex spiritu diuino, quamuis non desint alij effectus quamplurimi. Animæ verò totaliter à Deo electæ & in tali statu confortatæ sunt, vt & alij per ipsas adiuuentur, quamuis & hoc à Deo procedat & non à seipsis, & dum sunt in eiusmodi gradu Deus illis multa cōmunicat secreta. Hinc reuelationes & quamplurimæ visiones proueniunt, vt magis humiliantur & confortentur, vtque eo minus bona huius mundi æstiment, ac magnitudinem premij cognoscant, quod ipsis Dominus præparauit, qui suæ Maiestati inseruiunt. Faxit Deus vt ego misera & peccatrix ita ipsi inseruiam, vt qui hæc legent, omnia per Dei amorem relinquunt; ex quo tam abundanter, & cum fœnore ministris suis remunerare solet, vt etiam eius premium & lucrum quod accepturi sunt, qui illi inseruiunt, in hac vita clarè videatur, & quid futurum credimus in alia?

CAP. XXII.

In quo tractatur quàm sit pro contemplatiuis via secura dum eorum intellectum ad altiora non extollunt, nisi à Domino eleuetur: nec non quomodo Christi humanitas optimum sit medium pro maiori contemplatione. Refert præterea illusionem quandam in qua aliquamdiu fuit, & est capitulum maximæ utilitatis.